



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 3. Quantô zelô & fervore visitaverit sanctissima Virgo suam Cognatam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

nem, attollit ipsam supra se ipsam; & ubi hæc relinquit se divinis ipsius motibus, nihil amplius impedit ipsam, nec infirmitas naturæ, nec difficultates virtutis, eòquod omnia videantur ipsi æquata & complanata: *Erunt prava indirecta, & aspera in vias planas; ipsa*

Luc. 3. v. 5.

ascendit, ipsa currit, ipsa volat montes super altissimos, & citius superat difficultates, quàm consideraverit illas. Sequamur exemplum sanctissimæ Virginis: *Excursus. MARIA abiit in montana cum festinatione.*

* * *

§. III.

Quanto zelo & fervore visitaverit Sanctissima Virgo Cognatam suam.

Primum hoc verbum, cum festinatione, allicit me, & abripit mihi cor plus cæteris omnibus. 1. Ipsa cucurrit magnâ cum festinatione conscendens & transcendens montana. O quantâ me verbum hoc afficit voluptate! sed videtur, dicebam ipsi, debuisse te potius offendi ex eo: Ubi enim erat modestia pudica & verecundæ Virginis, quàm currere non decet? Et ego quæro, reposuit mihi, ubi esse poterat retinaculum & moderatio Matris, quæ impelli se sentiebat ad pariendum id, quod conceperat: *Conceptum sermonem tenere quis poterit?* Conceperat ipsa Verbum, Verbum, inquam, hoc magnum, quod Pater æternus concepit in sinu suo: quomodo non fortissimè impellatur ad pariendum illud per vocem? Non mireris ergò, quòd magnâ cum festinatione currat ipsa ad Sanctum Joannem, qui erat vox Verbi; nam ita semetipsum is nominat:

Joh. 4. v. 2.
Sanctissima
Virgo currens
super montana,
nos docet
quòmodo
eundum sit
ad Deum,

Ego vox clamantis in deserto; quòd autem verbum promptè & celeriter currat ad vocem, nihil conformius est naturæ.

2. Ipsa cucurrit magnâ cum festinatione: quis enim retinere possit animam, quam impellit & abripit Deus, quæque dirigi se finit, quocumque voluerit is ipsam dirigere, per suæ impulsus gratiæ? Nò bene enim veritati est consonum tunc illud effatum: *Nescit tardare molimina Spiritus Sancti gratia?*

3. Ipsa cucurrit magnâ cum festinatione, eòquod voluerit se à lassitudine recreare nihil enim magis reddit lapsum, quàm lentè in viâ Dei ambulare; & nihil ita à lassitudine recreat, quàm ex totis suis viribus currere: Ipsa cucurrit celerrimè, quia sequi debebat magnum illum Gigantem, qui è summo egressus est cælo, ut citissimè nostris succurreret miseris: Ipsa portavit hunc in utero suo, & is eodem secum passu eam fecit ambulare

Curriere-
tò in viâ
Dei, plur-
mù succent
à lassitudi-
ne.

bulare. O quàm felix est anima, quando verè portat Deum in corde suo; siquidem is ipsam quoque portat in sinu suo, & ipsa nullam experitur defatigationem ambulans passu, qui placuerit illi, & ille deducit ipsam, quocùnque voluerit.

Sunt animæ, quas semper videtur Deus portare in brachijs suis, velut dilectas suas soboles, ita, ut quasi non permittat attingere ipsas solummodò terram extremitate pedum suorum: Nonnisi ipsarum est, intelligere benè profundum mysterium verborum sponsæ in sacro Epithalamio: *Dilectus meus mihi, & ego illi, inter ubera mea commorabitur.* Quid dicis ipsi sacra Sponsa? Ego nihil ipsi dico, & ipse nihil dicit mihi, & tamen dicuntur omnia: Ipse me aspicit, & ego aspicio ipsum, & hoc sufficit & ipsi & mihi, quia nos satis & abundè nos invicem sic intelligimus; Ego sum tota ipseus, & ipse totus est meus; Et hoc unicum mihi satisfacit, eòquòd cætera omnia, sive bona, sive mala, ceu nihilum meis videantur oculis, quæ proin maximo prosequor contemptu. O anima mea, intuerè magnas hæc animas à longè, & gaudere te illas sic videre, nec illis tuam invide felicitatem. Humilia te, & agnosce, te tantò magis esse illà indignam, quantò magis abes ab illà.

Sunt aliæ, quas incedere per-

mittit Deus super terram, sed tenet & constringit quasi ipsas manibus, ipsasque tam fortiter ad se trahit, ut currendo sequantur ipsum. Verum est, ipsas fatigari, sed nonnisi quando sibi indulgent & incedunt lenitè; siquidem quantò celerius incedere contendunt, tantò magis suam imminuunt fatigationem: Ut se exstimulent, nunquam non in corde, & sæpius in ore habent hæc sacri Epithalamij verba: *Trahè me, & curremus.* O dilectè animæ meæ, tene me firmiter, & trahè me fortiter ad te, & nunquam non curremus simul: Si conquerat de difficultate itineris, quòd conficere oportet me, sequendo te, ne exaudias me, sed reluctantem etiam & invitam me trahè post te, quocùnque placuerit tibi; si enim vel unico momento relinquant me mihi ipsi, cadam in terram & manebo immobilis.

Tandem sunt animæ, quas vocat Deus ad sui sequelam: hæc audiunt quidem ipsius vocem, & volunt ipsum sequi, sed non sequuntur ipsum nisi à longè, & nonnisi per intervalla, & pleræque eò decidunt, ut omninò dederant ipsum. Eheu! quid prodest hiscè miseris, quòd nonnisi à longè ipsum sequantur ignavæ & vecordes? non habent sat animi, ut eò sequantur ipsum passu, quo voluerit eas deducere: vellent incedere pro commoditate suâ in viâ Dei; verùm quid prodest hoc illis?

bulare sicut animas in terrâ, sed trahit illas post se.

Deus alias ad se vocat.

Animæ ignavæ latentur, sequendo Deum non nisi à longè,

lis? an unquam assequantur Gigantem magnis ante se passibus currentem, non nisi passu testudineo repentes post ipsum? Intueor Sanctum Petrum sequentem à longè divinum Magistrum suum JESUM Christum in Passione ipsius; *sequebatur à longè*; Et quamprimum video, quòd turpiter neget ipsum exterritus voce simplicis ancillæ. Quid prodest illis, non nisi sequi ipsum per intervalla, modò paulisper fideles in ipsius servitio, modò ignavæ plurimum, non nisi sectantes crepundia terræ: an sperare hæc possunt, reportaturas se bravium, nisi constantes perseveraverint usque in finem? Quid prodest illis, sequi modò Dominum, modò Baal, claudicantes ex utràque parte, nisi quòd imitantes libramentum horologij, quòd nunquam non movetur à dextrâ & sinistrâ, quin unquam suum deserat locum, inventuræ tandem sint, se multum labo-

râsse in tempore, cum tamen vix aliquid fecerint pro æternitate.

Intelices mortis victimæ, quid respondebitis horrendæ exprobrationi, quam faciet vobis Deus in judicio suo? *Quoties volui, & nolui? Quoties volui, & nolui?* Quid tibi feci, ut quoties receperam te, tu denuò desereres me? Quoties ab errore tuo revocavite, & tu semper reversa es in ipsum? an conqueri jure potes de bonitate meâ? Nonne vides, quòd tua perditio, tuæ sit opus malitiæ? Ah! quantus dolor, quantus dolor, mi Deus! Ah quàm mœsta, quàm funesta, infrustruosa tamen in omnem æternitatem pœnitudo! sed tuum avertam ab hæc consideratione animum, quæ non nisi affligere potest eundem, & auscultandum tibi potiùs cum gaudio proponam admirabile Canticum, quòd Sanctissima Virgo modulata est in suâ Visitatione.

Animæ ignavæ latentur, sequendo Deum non nisi à longè,

Etiam
Virginis
Canticum
Canticum
novi T
mentis,

ARGUMENTUM.

Expositio succineta Cantici MAGNIFICAT.

ARTICULUS II.

Hic ille, qui loquebatur, attollens in cælum oculos, & aliquandiu servans silentium, torusque defixus animo, quasi suavem quandam perciperet harmoniam, alloqui nos cepit, tantò cum Spiritus fervore, ut totus extra se ipsum videretur abre-

ptus: O amantissime Deus, quanta illius suavitas! Ah! quàm dulcis est vox Virginis Sanctissimæ! dulcior est ipsa sola, quàm omnis Angelorum in cælo harmonia! O quàm sublimi tono suum incinit & incipit Canticum! procul dubio sublimior est illo Cherubinatorum gaudeat.

Sera-